

PPM Gazet

provinciaal platform minderheden

Van de redactie

Voor u ligt de laatste PPM-Gazet van 2009. Een jaar waarin het provinciaal platform veel activiteiten heeft uitgevoerd verspreid over de gehele provincie en qua inhoud zeer divers. We zijn ook zeer verheugd over de grote belangstelling bij al deze activiteiten. Er is veelvuldig samenwerking opgezocht met lokale en provinciale organisaties. Deze samenwerking is zeer positief en constructief ervaren. Ook in 2010 zal deze samenwerking op diverse terreinen worden voortgezet en uitgebreid.

PPM zal in 2010 enkele projecten die dit jaar van start zijn gegaan continueren. We duiden dan o.a. het opzoeken van lokale zelforganisaties, onderwijsloopbaan van allochtone jongeren, pleegouderschap, voorzieningen voor allochtone ouderen en bevordering van diversiteit in de sport. Dit is maar een kleine greep uit het werkplan 2010 van PPM. In onze nieuwsbrieven van 2010 houden we u op

de hoogte van onze activiteiten en de data waarop deze plaatsvinden. Ook op onze website vindt u meer informatie (www.ppmlimburg.nl)

PPM bedankt iedereen voor de prettige samenwerking in 2009 en wenst u allen een goede jaarwisseling en een gezond 2010 toe.

Dag van de rechten van de jeugd

Met deze manifestatie van en voor kinderen en jongeren wordt stilgestaan bij de rechten van kinderen en jongeren die zijn vastgelegd in het VN-Verdrag van de Rechten van het Kind. Elk jaar op 20 november wordt deze dag internationaal gevierd.

Sinds dit jaar zal de "Dag van de Rechten van de Jeugd" onder een nieuwe naam door het leven gaan, namelijk; de Jeugdrechtendag.

Tijdens de provinciale Jeugdrechtendag – dit jaar gehouden op 15 november jl. in Heerlen - willen we benadrukken dat deze rechten niet voor iedereen vanzelfsprekend zijn. Deze dag is een groots opgezet evenement met diverse activiteiten gericht op kinder- en jongerenrechten. Met plezierige en serieuze activiteiten laten we zien hoe kinderen, jongeren en ouders met wie het even niet zo goed gaat, geholpen kunnen worden. Met allerlei doe- en kijkactiviteiten (zoals muziek en dans) kunnen kinderen en jongeren genieten en vooral participeren.

Dit jaar was ook de Dialoogbus aanwezig in Heerlen. Een speciaal ingerichte bus om jongeren met elkaar in dialoog te laten gaan.

Het programma bood een diversiteit aan activiteiten zowel in de schouwburg als op het Burg. Van Grunsvenplein. Veel kinderen met hun ouders bezochten de activiteiten en namen daaraan deel.

Rond 15.00 uur bezocht gedeputeerde Odile Wolfs de Dialoogbus om met een groep jongeren in Dialoog te gaan. JNL-bestuurslid Tariq Sewbaransingh leidde deze in de vorm van een quiz. In en om de bus waren vertegenwoordigd de provinciale organisaties: SMKK, PPM, JNL, KPJ

PPM Gazet december 2009

postadres ppm

Trudy Habets (secretaris) Neuborgh 16, 6002 XV Weert, telefoon 0495 541310, e-mail g_m_habets@versatel.nl

redactie

Wim Brouns, Marjo Daniëls, Trudy Habets

postadres

PPM-Gazet, Postbus 306, 6400 AH Heerlen, telefoon 045 560 54 61

e-mail

m.daniels@maecon.nl

website

www.ppmlimburg.nl

samenstelling en redactie

Maecon, Postbus 306, 6400 AH Heerlen,

telefoon 045 560 54 61, e-mail info@maecon.nl

website www.maecon.nl

vormgeving en druk

Hoenen&vanDooren, Creatieve Communicatie, St. Odiliënberg

mogelijk gemaakt door

Deze uitgave kwam tot stand dankzij financiële bijdrage van de Provincie Limburg

provincie limburg

Nogmaals: Marokkanen in Nederland, de pioniers vertellen

Wat is een goed boek? Daarover valt heel wat te twisten. “Als het de aandacht trekt of als veel mensen het willen lezen” zou je kunnen zeggen. Toen ik kennissen en collega’s van Marokkaanse herkomst vroeg wat ze van dit boek vonden waren ze allemaal razend enthousiast. En ook hun familie en kennissen zeiden ze. Waarom is snel gezegd: het staat vol met verhalen die herinneren aan hun eigen komst naar Nederland of die van familie en bekenden. De vele foto’s dragen daar in zeer ruime mate aan bij. Foto’s van mensen die ze zelf kennen, in herkenbare alledaagse situaties van vroeger. Ook ik trof er de foto’s en verhalen in aan van mensen die ik soms al heel lang ken, verhalen die ik nooit eerder gehoord heb en die soms een heel apart licht werpen op de persoon achter het verhaal. Mondeling overgeleverde geschiedenis die nu na meer dan veertig jaar is vastgelegd. Veertig jaar omdat het boek is verschenen. Veertig jaar na de start van de officiële werving van gastarbeiders door Nederland in Marokko in 1969.

2

In de vorige aflevering van de PPM Gazet (juni 2009) hebt u al kunnen lezen over de presentatie van het boek “Marokkanen in Nederland; de pioniers vertellen”, geschreven door Annemarie Cottaar, Nadia Bouras en Fatiha Laouikili. In dit nummer van de PPM Gazet gaan we wat meer in op de inhoud van dit opmerkelijke boek. Nu zijn er in de loop der jaren al heel wat studies en boeken verschenen, soms zelfs met ongeveer dezelfde titel, maar het opmerkelijke van dit boek is dat het geschreven is vanuit Marokkaans perspectief. Andere boeken kijken vanuit Nederland of met Nederlandse ogen naar de migratie door Marokkanen naar Nederland. Dit boek doet dat met Marokkaanse ogen. Marokkanen vertellen over hun situatie in Marokko van voor hun vertrek, de redenen waarom en de manier waarop ze naar Europa zijn gekomen en hoe ze hier de eerste jaren geleefd en beleefd hebben. Om deze verhalen heen wordt de studie gebouwd die alles in een algemener kader plaatst. Het boek is dan ook een vervolg op het project Marokkaanse Culturele Spoorzoekers uit 2005 om verhalen, foto’s en andere herinneringen van de eerste generatie Marokkanen in Nederland vast te leggen. Die zijn nu dus voor een deel in dit boek terug te vinden.

Die spoorzoekers waren tweede generatie jonge mannen en vrouwen van Marokkaanse afkomst die onder andere bij hun eigen ouders, familie en bekenden gingen vragen naar hun geschiedenis. Daarbij kwamen ze tot de ontdekking hoe weinig zij en anderen van de tweede generatie daarvan wisten. En ook hoe anders de verhalen waren ten opzichte van wat zij hadden verwacht of gehoord. Het klassieke beeld dat in Nederland vaak nog bestaat van de eerste generatie: de ongeschoolde, meestal analfabete gastarbeider, moest behoorlijk bijgesteld worden. Zo kwamen de spoorzoekers er achter dat veel mensen niet door werving naar Nederland zijn gekomen maar op eigen initiatief en vaak op goed geluk. Aangelokt door de verhalen van familie en bekenden die al in Europa verbleven, door ronselaars, soms zelfs door wat we nu mensensmikkel zouden noemen. Alleen of in een kleine groep mensen die genoeg hadden van de armoede en het gebrek aan toekomstperspectief in Marokko of zelfs om politieke

redenen. Sommigen hadden daar eerst lang over nagedacht, anderen kwamen vanuit een impuls of gestuurd door de familie, weer anderen omdat ze weinig te kiezen hadden of omdat ze van de Marokkaanse overheid niets goeds meer verwachtten. Uit de verhalen bleek dat er in de jaren '60 en '70 van de vorige eeuw hele netwerken bestonden die zorgden voor transport en onderdak. De officiële werving in het kader van de overeenkomst gesloten door Nederland en Marokko tussen 1969 en 1973, beslaat dus maar vier jaar van een veel langere periode.

Opmerkelijk aan het boek is ook dat de emigratie naar Nederland geplaatst wordt in het ruimere kader van migratie zoals zich die in Marokko al afspeelde vanaf ongeveer 1912, onder het Franse Protectoraat. Toen al vertrokken mensen naar vooral Algerije en Frankrijk om daar hun geluk te zoeken in de mijnen en de industrie. Nederland was daarop eigenlijk niet meer dan een vervolg, een land dat in het begin bij de meesten volslagen onbekend was en waar sommigen min of meer bij toeval terecht kwamen. In het boek staat bijvoorbeeld de anekdote waarin iemand dacht naar Autriche (Oostenrijk) te gaan maar in Utrecht belande. Een verschil van dit boek met andere studies is ook dat die vaak gaan over dezelfde onderwerpen en dezelfde clichés gebruiken. De alleen gaande, ongeschoolde mannen op groezelige pensionkamertjes, die alleen maar werkten, aten en sliepen om zoveel mogelijk geld te sparen voor thuis. Er waren bijvoorbeeld ook vrouwen die als gastarbeidster geworven werden (alhoewel maar een klein aantal) en mensen met een goede opleiding, vakkennis of ervaring zoals de mijnwerkers. Het leven van de mannen bestond ook uit meer dan werken, eten en slapen. Al snel werden initiatieven genomen, door henzelf, om toch tot een soort van sociaal en cultureel leven te komen. Samen met andere Marokkanen maar ook met Nederlanders. Zo werd er gevoetbald, muziek gemaakt en toneel gespeeld (en geschreven). Bij gebrek aan vrouwen speelden mannen de vrouwenrollen! Ook belangenbehartiging door eigen organisaties, deels met een politieke achtergrond kwam al snel op gang (BAK, KMAN) deels met betrokkenheid van Nederlanders. Uit die initiatieven zijn de eerste

zelforganisaties voortgekomen. Doordat in het boek ook hierover de verhalen van de betrokkenen zelf worden weergegeven staat het vol met details die erg belangrijk zijn om de context van toen goed te schetsen.

Opmerkelijk is dan ook dat uit de verhalen een heel andere samenleving naar voren komt dan die van vandaag. Van weerstanden tegen buitenlanders, allochtonen of moslims was toen nog geen sprake. Eerder zagen Marokkanen en Nederlanders elkaar als lotgenoten (arbeiders) of als bondgenoten (belangenorganisaties). Van de nood werd vaak een deugd gemaakt. Veel Nederlandse arbeidersgezinnen wilden best wel wat bijverdienen en zo kwam het vaak voor dat Marokkaanse arbeiders bij Nederlandse particulieren logeerden. Ze huurden er een kamer of bed, of ze leefden gewoon als kostganger in het gezin. Cultuurverschillen en taalproblemen waren er toen meer dan vandaag. Maar daar werd overheen gestapt. Nu herinneren veel mensen zich vooral nog de pensions, de barakken en de gezellenhuizen. Niet alles was overigens even leuk of aangenaam. De pensions bevonden zich soms in oude slechte huizen met onveilige of gebrekkige voorzieningen. Ook vond er achter de schermen maar soms ook openlijk een strijd plaats tussen of met organisaties met wat meer uitgesproken politieke doelstellingen. Veel Marokkanen proefden hier van een grotere vrijheid en verzetten zich tegen controle vanuit Marokko. De eerste

stichtingen voor buitenlandse werknemers ontstonden, vaak met een groot Nederlands stempel en er kwamen TV en radio-programma's. Het boek beschrijft uitvoerig deze ontwikkelingen.

De vraag "teruggaan of blijven" heeft veel Marokkanen heel lang bezig gehouden en sommigen twijfelen nu nog. Het boek beschrijft het dilemma waarin de meeste mensen verkeerden. Teruggaan wilde in het begin bijna iedereen maar de noodzaak geld te verdienen hield hen hier. De gezinshereniging was zeker de eerste jaren geen echte oplossing. Ook toen wilden de meeste mensen nog terug maar wanneer? In het laatste echte hoofdstuk beschrijft onder andere één van de geïnterviewde vrouwen tot welke problemen die tweestrijd kon leiden soms letterlijk in het eigen gezin.

Hier stopt het boek. De rest van de geschiedenis moet nog geschreven worden. Wie neemt de handschoen op? Initiatieven zijn er intussen wel doordat mensen hun eigen verhaal publiceren of doordat musea de migratiegeschiedenis vastleggen en in beeld brengen. Net als de auteurs van dit boek kunnen zij niet zonder de medewerking van veel mensen die als migrant naar Nederland zijn gekomen. Voor die medewerking mogen we alle geïnterviewden dankbaar zijn omdat alleen zo ook het verhaal van gewone mensen bewaard blijft. ■

Informatiebijeenkomst Pleegzorg

Uit de bijeenkomsten die PPM vorig jaar over het thema Pleegzorg in Midden- en Zuid-Limburg georganiseerd heeft, is gebleken dat veel allochtone ouders weinig weet hebben van voorzieningen die hen ondersteunen bij het opvoeden en opgroeien van hun kinderen en dat ouders de weg naar instellingen voor jeugd- en pleegzorg moeilijk of zelfs niet weten te vinden.

Daarnaast ondervinden voorzieningen voor pleegzorg grote problemen bij het zoeken naar allochtone pleeggezinnen. Voor allochtone pleegkinderen is opvang bij allochtone pleegouders volgens de instellingen voor pleegzorg een goede oplossing. 'Het is belangrijk dat de kinderen worden opgevangen in een gezin waar ze dezelfde normen en waarden mee krijgen als thuis. Dat vinden de ouders ook belangrijk'.

Bijeenkomst

PPM wil allochtone ouders in samenwerking met instellingen voor jeugd- en pleegzorg informeren over de mogelijkheden van instellingen voor jeugd- en pleegzorg. Verder wil PPM een discussie op gang brengen met allochtone ouders over het gebrek aan pleegouders onder allochtone gezinnen en het thema pleegouderschap bespreekbaar maken onder allochtone ouders.

Hiertoe organiseerde PPM in samenwerking met William Schrikker Jeugdbescherming een bijeenkomst waar allochtone ouders, grootouders en andere geïnteresseerden onder leiding van dagvoorzitter dhr. Yassin El Forkani met elkaar discussiëren over bovengenoemd thema. Het programma voorziet ook in informatieverstrekking vanuit William Schrikker Jeugdbescherming om nader in te gaan op hetgeen zij voor de allochtone doelgroep kunnen betekenen, maar ook wat deze doelgroep van deze instellingen mag verwachten.

De bijeenkomst vindt plaats op vrijdag 11 december om 19.00 uur.

Kadertraining voor zelforganisaties

Het Centrum voor Diversiteit in Heerlen biedt aan vrijwilligersorganisaties, zelforganisaties en mondiale organisaties in de gemeente Heerlen laagdrempelige diensten aan. Deze diensten zijn bijvoorbeeld vergaderfaciliteiten, ondersteuning bij projecten, het stimuleren en initiëren van samenwerking en het geven van informatie over diversiteit. Het doel is om de verhoudingen tussen mensen en groepen in de stad en haar buurten te verbeteren. Door het functioneren van de organisaties te verbeteren kunnen deze en het Centrum voor Diversiteit de integratie en participatie van verschillende bevolkingsgroepen een extra impuls geven.

heden van bestuursleden, informatie over subsidiebeleid en -verordening, opstellen van een werkplan en begroting, en het verwerken van het geleerde tot een modelwerkplan. Tijdens één van de bijeenkomsten heeft de verantwoordelijke ambtenaar van de gemeente Heerlen een toelichting gegeven op het gemeentelijke beleid.

Voor meer informatie over de kadertraining en de mogelijkheden voor andere organisaties kunt u terecht bij

Maecon Advies en Management

Marjo Daniëls / Mohammed Tamsamani

T 045 5605461

E m.daniels@maecon.nl / m.tamsamani@maecon.nl

Centrum voor Diversiteit Heerlen

Cecile Weijs

T 045-5714014

E c.weijs@centrumvoordiversiteit.nl

Aan het Centrum voor Diversiteit is een twintigtal (zelf)organisaties verbonden die jaarlijks voor de uitvoering van hun activiteiten een beroep doen op projectsubsidies. Om deze organisaties een helpende hand te bieden bij het opzetten van hun project- en werkplannen en bij het opstellen van een jaarverslag, is onlangs de start gemaakt met een kadertraining voor de zelforganisaties. De uitvoering van deze kadertraining gebeurt door Maecon Advies en Management.

In de periode oktober t/m december 2009 zijn elf kaderleden van diverse zelforganisaties in 4 bijeenkomsten getraind in het beschrijven van hun activiteiten en het opzetten van een werkplan. Begin 2010 volgen nog 3 bijeenkomsten gericht op het opstellen van een jaarverslag. De reacties van de cursisten na 4 bijeenkomsten van dit najaar zijn bijzonder positief.

Het programma is op maat gemaakt en omvat onder meer het ontwikkelen van een visie, taken en verantwoordelijk-

Limburgse Vrouwenraad organiseert debat over beeldvorming allochtone jongeren

In veel van de bijeenkomsten die het PPM de afgelopen jaren georganiseerd heeft, is de klacht geuit dat de media vooral aandacht hebben voor dingen die verkeerd gaan bij allochtone jongeren en te weinig voor wat goed gaat. Meestal gaat het dan om jongens van Marokkaanse afkomst. Dat heeft bij het grote publiek het idee doen ontstaan dat jongeren van Marokkaanse afkomst niet zouden deugen terwijl het maar om een betrekkelijk klein deel daarvan gaat. Zelden hoor je van jongeren die het goed doen. Nu is dat laatste meestal geen nieuws want dat wordt als normaal beschouwd. Maar ook deze "normale" jongeren hebben te lijden onder de slechte beeldvorming die ontstaan is. Dat merken zij bijvoorbeeld bij sollicitaties en aan de manier waarop autochtonen in eerste instantie soms met hen omgaan.

Dit probleem heeft de Limburgse Vrouwenraad (LVR) op 21 november 2009 voorgelegd aan een panel met daarin onder andere enkele belangrijke vertegenwoordigers van Limburgse media en een aantal allochtone jongeren in het gebouw van de Scholengemeenschap Niekée te Roermond.

De Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie maakt in haar laatste rapport melding van verontrustende ontwikkelingen in onze samenleving: vooral werd gesproken over vormen van stigmatiserende of onevenwichtige berichtgeving betreffende de weergave van de moslimgemeenschap. Het debatpanel, bestaande uit Leo Hauben (hoofdredacteur L1), Fons Elbersen (adjunct-hoofdredacteur Dagblad de Limburger), Selami Coskun (allochtone jongere), Hanan Maazouzi (diversiteitmedewerker) en Ellie Penders (voorzitter LVR), vindt ook dit een eenzijdige benadering: allochtonen moeten uit de slachtofferrol stappen en vanuit een zelfbewustzijn de media benaderen. Daarnaast moeten de media veel meer de authentieke bronnen raadplegen en niet altijd bij verslaglegging, al dan niet bewust, de koppeling maken naar het geloof. In gewoon Nederlands zou je kunnen zeggen: ga naar de bron van je informatie, luister naar de direct betrokkenen en gebruik geen aanduidingen die op dat moment niet ter zake doen. De koppeling van straatvandalisme aan het moslimgeloof van de daders of hun afkomst is er zo één. Een ander deel van het imagoprobleem wordt veroorzaakt doordat alle aandacht telkens op één etnische groep wordt gericht. Wat zich in andere groepen voordoet komt veel minder vaak in de krant volgens één van de deelnemers uit het publiek. Zo ontstaat een vicieuze cirkel van berichtgeving en publieke opinie rond één groep die door incidenten in stand gehouden wordt en door na-papegaaien in het publiek versterkt wordt.

Wat kun je hier aan doen, hoe kom je uit de slachtofferrol, hoe kun je een positiever imago creëren en hoe kunnen de media daaraan bijdragen? Hauben en Elbersen dagen jongeren uit zelf actie te ondernemen. "Steek je energie in positieve dingen en laat ons dat weten. Stuur ingezonden brieven naar de krant of L1, doe mee aan het maatschappelijk debat, laat je gezicht zien op een positieve manier, neem contact op met journalisten om jouw visie te geven!"

Nu is dat gemakkelijker gezegd dan gedaan. Naar buiten treden met je mening betekent dat je jezelf bloot geeft, dat anderen daar weer op gaan "schieten". Je weet ook niet wat een journalist doet met jouw verhaal, wat laat hij of zij weg en waar wordt de nadruk op gelegd. Communiceren met de media moet je leren en het kost tijd. Ellie Penders: "Vrouwen hebben ook jaren strijd moeten leveren voor gelijke rechten. De LVR heeft op een gegeven moment ook nadrukkelijker de media opgezocht om de belangen van haar doelgroep voldoende voor het voetlicht te krijgen".

Selcuk Ozturk, die op het laatste moment de ziek geworden Robert Bouten als debatleider vervangt, weet het gesprek met de ongeveer 70 deelnemers naar een positief resultaat te brengen: Op voorstel van Fons Elbersen gaat een denktank van jonge journalisten en een aantal door Selami Coskun te benaderen allochtone jongeren aan de slag om positieve berichtgeving over onze diverse samenleving vorm te geven; positief maar niet naïef!

Project 'Onderwijsloopbaan Allochtone Jongeren' in Heerlen

Elk kind heeft recht op goed onderwijs om goed te kunnen functioneren in deze maatschappij. Ouders vervullen een belangrijke rol in het voorbereiden en begeleiden van hun kinderen om hun doel te bereiken. De school speelt hierin ook een grote rol aangezien het kind een groot gedeelte van het jaar op school is. Opvoeding is een gedeelde verantwoordelijkheid van zowel de ouders als de school. Daarom is een goede samenwerking van groot belang. Helaas zien we vaak dat door onbegrip of onvoldoende begeleiding het kind aan het kortste eind trekt. Partners in opvoeding en onderwijs moeten elkaar kunnen vinden. Goede communicatie en informatievoorzieningen naar beide richtingen zijn hiervoor een vereiste. Zowel in het basisonderwijs als in het voortgezet onderwijs is een juiste begeleiding van een kind en een goede interactie tussen school en ouders erg belangrijk.

6 De Stichting Marokkaanse Nederlanders Parkstad organiseerde samen met het Provinciaal Platform Minderheden 3 bijeenkomsten over dit onderwerp met als doel

- Het verbeteren van een betere schoolkeuze door allochtone leerlingen.
- Het bevorderen van de participatie en betrokkenheid van allochtone ouders in het onderwijs.
- Het vergroten van gezamenlijke verantwoordelijkheid van ouders en school voor het opvoedingsvraagstuk.

Bijeenkomst 1 met ouders d.d. 13 oktober 2009

Aangegeven wordt dat kennis een geschenk is. Er wordt verwezen naar de heilige koran waarin staat dat leren en gelijkheid van man en vrouw belangrijk zijn. Eenieder draagt zijn verantwoordelijkheid. Zowel vader als moeder zijn verantwoordelijk en dienen geïnformeerd te worden.

Na de inleiding wordt een drietal fragmenten uit de film Shouf Shouf Habibi getoond, die belangrijke knelpunten weergeven m.b.t. kind, ouder en school. Een jongen fotografeert meisjes op school om ze te chanteren en hij wordt gepakt door een leraar. De vader krijgt een brief van school en vraagt z'n oudste zoon

om die voor te lezen. Het is een uitnodiging voor een gesprek. Hij gaat naar school en neemt zijn zoon mee als tolk. De leerkracht vertelt wat er volgens hem aan de hand is. De zoon maakt misbruik van de situatie en vertaalt naar beide kanten alles verkeerd. Hij vertelt zowel z'n vader als de leraar wat ze willen horen en in zijn eigen voordeel. Na dit fragment wordt de ouders gevraagd te vertellen wat hen is opgevallen en of die situaties herkenbaar zijn. De ouders laten zich horen en er wordt gesproken over de knelpunten die de ouders ervaren bij communicatie met de scholen.

Uiteindelijk worden de volgende punten als belangrijk genoemd

- Taal is de sleutel.
- Elke ouder is verantwoordelijk voor zijn eigen kind.
- Een kind mag geen vertrouwenspositie innemen tussen school en ouders.

Bijeenkomst 2 met vertegenwoordigers scholen d.d. 20 oktober 2009

In de tweede bijeenkomst komen de vertegenwoordigers van drie basisscholen aan bod. Helaas ontbreekt het voortgezet onderwijs. De knelpunten zoals de ouders die hebben genoemd wor-

den aangegeven. In deze bijeenkomst komen de knelpunten van de scholen m.b.t. communicatie aan bod.

Hierna volgen dezelfde drie fragmenten uit de film Shouf Shouf Habibi maar de ondertiteling is hier weggelaten omdat er in het echte leven ook geen ondertiteling is. Daarna geven de aanwezigen hun mening over de rol van het kind, de ouders en leerkracht.

De communicatieproblemen voor het ontbreken van kennis van de taal zijn herkenbaar. Zoals het tolken door het kind. Verder komt de rol van de eindtoets ter sprake bij de keuze van het voortgezet onderwijs en de begeleiding van kinderen met taalproblemen. Met name de vragen die de ouders hierover hebben. Ook hier blijkt weer hoe belangrijk communicatie tussen school en ouders is.

Bijeenkomst 3 met beide voorgaande partijen d.d. 4 november 2009

De vorige bijeenkomsten worden geëvalueerd. De volgende punten komen aan bod

- De vertrouwenspositie die het kind inneemt tussen school en ouder.
- Het kind wordt door leerkrachten benaderd vanuit zijn achtergrond en niet vanuit kind zelf.
- Ouders denken de 'school te storen' als ze contact opnemen buiten de ouderavonden.
- Cito-toets; richtlijn of hulpmiddel bij het kiezen van vervolgonderwijs.
- Opvoeding = ouders+school.
- Het Nederlands onderwijssysteem.

Geadviseerd wordt om deel te nemen aan projecten die de ouders kunnen helpen bij het begeleiden van hun kind zoals NT2-lessen in het gemeenschapsgebouw, computerlessen, het project 'leren doen we samen'. Vanuit FORUM zal bij voldoende interesse een cursus aangeboden worden, waarbij ouders leren wat MR en OR inhouden en hoe ze hieraan kunnen deelnemen. Zo worden er hulpmiddelen aangeboden aan de ouders. Ze moeten uit hun 'wereldje' en uit hun 'slachtofferrol' willen stappen en hun leven in eigen handen willen nemen. Alle

acties die ze nemen zijn van invloed op hun eigen groei en die van hun kind. Aan de andere kant moeten ook scholen openstaan voor bijeenkomsten waarin ouders geïnformeerd worden en hun vragen kwijt kunnen. Ook is het belangrijk om zonder vooroordelen een gesprek aan te gaan. Dit maakt communicatie prettiger. Door iemand aandacht te geven, voelt iemand zich gewaardeerd.

Conclusie

Er is behoefte aan hulp. Zowel bij de ouders als de scholen. Beide partijen zitten met veel vragen, die alleen beantwoord kunnen worden door met elkaar te communiceren. Voor communicatie is taal nodig. Ook moeten beide partijen open staan voor verandering. Scholen moeten hun deuren openen en als zich een kans voordoet zoals dit project, moeten ze die benutten. Het doel van dit project is niet om ouders en scholen tegenover elkaar op te zetten maar om een brug te slaan en zo communicatie met elkaar mogelijk te maken. Vandaar de keuze voor drie bijeenkomsten waarin eenieder zich op een veilige manier in zijn eigen taal kan uiten. We kunnen hier spreken van een begin van communicatie. De deelnemers zijn in dit geval de ambassadeurs. Zij kunnen aan anderen vertellen wat ze van deze bijeenkomsten hebben geleerd en/of hebben ervaren.

Samengevat zijn er vier voorwaarden voor een goede opvoeding

- Verantwoording nemen, het welzijn van het kind is onze verantwoordelijkheid ;
- Kennis van de Nederlandse taal;
- Samenwerking door open te staan voor vernieuwing en advies bij de opvoeding;
- Communicatie tussen ouders, school en het kind.

Dit artikel is een samenvatting van het verslag van de drie bijeenkomsten. Het complete verslag is te vinden op de website van de stichting Marokkaanse Nederlanders Parkstad: www.stichtingmnp.webs.com. Zie ook www.ppmlimburg.nl onder nieuws en archief.

Dit project is mogelijk gemaakt door een financiële bijdrage van de provincie Limburg.

Prijs voor Stichting SCAN

“Al meer dan 140 meldingen in de paar maanden dat we open zijn” zegt Johan Dinjens als ik hem vraag of het al druk is. Johan Dinjens is de coördinator van de nieuwe Anti Discriminatie Voorziening (ADV) Limburg. Samen met Miriam Muller, Nicolle Schröder en secretaresse Camila van Keulen vormt hij de nieuwe ADV. De voorlopige voorziening is daarmee verval- len. “Sinds begin dit jaar is nu wettelijk vastgelegd dat elke gemeente tenminste een meldpunt moet hebben voor discrimi- natiegevallen en voor gevallen van ongelijke behandeling. Veel gemeenten hebben dat intussen. Die meldpunten vormen de voorposten. Daar kunnen mensen zich melden met klachten. Vervolgens worden ze doorverwezen naar één van de ADV Limburg kantoren in Maastricht of Roermond. Voor deze structuur is gekozen om mensen dicht bij huis een mogelijkheid te bieden hun verhaal te doen. De twee kantoren hangen samen met de opdeling van de provincie Limburg in twee politie- regio’s. We werken namelijk nauw samen met politie en justitie om strafbare feiten ook daadwerkelijk aan te kunnen pak- ken. Er is zelfs een speciale officier van justitie voor aangewezen”. De stichting Solidariteits Comité Afghanistan – Nederland uit Heerlen heeft de eerste prijs gewonnen op de Manifestatie Internationale Samenwerking door Afghaanse Diaspora.

8

Dat bestrijding van discriminatie en ongelijke behandeling nodig is, mag blijken uit het grote aantal meldingen in een paar maanden tijd. Volgens Johan komen er veel meldingen over gevallen die te maken hebben met werken, wonen en vrije tijd (horeca) en voelen vooral veel mensen zich gediscrimineerd vanwege herkomst, geslacht, religie en seksuele geaardheid. Lang niet alles is ook daadwerkelijk aan te pakken. Soms gaat het om gewone ruzies, ook zijn veel geval- len niet bewijsbaar. “Dan is het toch belangrijk dat mensen hun verhaal kwijt kunnen”, zegt Johan. “Het gebeurt ook dat mensen zich gediscrimineerd voelen maar dat het wet- telijk toch anders ligt. De situatie waarin het voorval heeft plaatsgevonden kan erg bepalend zijn. Om dat te kunnen beoordelen werken we nauw samen met Art. 1, het landelij- ke bureau ter bestrijding van discriminatie en justitie. Daar worden onze medewerkers ook getraind. We bouwen zo in snel tempo onze deskundigheid verder op”.

Waar mensen in hun gemeente terecht kunnen blijkt te verschillen. Bij sommige gemeenten is dat het WMO loket, bij andere de welzijnsinstelling. Andere zijn nog niet zover. Er zijn er ook die hun ADV zelf willen regelen. “Belangrijk is dat de verdere behandeling van klachten niet in een gebouw van de gemeente mag plaatsvinden omdat de gemeente zelf partij kan zijn in een klacht. Zo moet elke schijn van partij- digheid voorkomen worden” zegt Johan. “In februari moe- ten alle gemeenten hun zaken op dit punt geregeld hebben. We willen dan de ADV Limburg officieel laten openen en met meer publiciteit naar buiten komen. We hopen dan ons stuwmeer een beetje te hebben weggewerkt zodat we ook iets kunnen gaan doen aan preventie. Bijvoorbeeld op scho- len en bedrijven of in acties samen met lokale of provincia- le zelforganisaties. Belangrijk is ook dat instellingen en organisaties, zoals ook de gemeenten en de politie zelf, hun goede bedoelingen op dit gebied niet beperken tot het aan- wijzen van een verantwoordelijke medewerker maar dat de hele organisatie gevoelig wordt voor het vermijden van dis- criminatie en ongelijke behandeling.

“Onze werkwijze is meestal de volgende”, zegt Johan. “We nemen een melding aan en laten mensen hun verhaal ver- tellen. Dan kunnen zo nodig ook de emoties ruimte krij- gen. Mensen zijn vaak al blij als ze hun verhaal kwijt kun- nen. We beoordelen dan de melding en bepalen welke actie haalbaar en zinvol is. Soms moet het bij de melding zelf blijven maar waar nodig en mogelijk gaan we ook de tegen- partij horen. Daarna is er een protocol dat kan leiden tot een aangifte. Dat gebeurt in overleg met de officier van jus- titie. Ook bemiddeling is een belangrijk onderdeel van onze werkwijze. Vaak maakt dat verdere stappen overbodig en bereiken we hopelijk dat er geen nieuwe gevallen plaats- vinden. Ook kunnen dan de partijen elk hun emoties kwijt en misschien weer op een normale manier met elkaar ver- der. Overigens ondernemen wij alleen actie met toestem- ming van de melder en blijft de melder vrij zelf verdere actie te ondernemen”.

Contact

Het ADV Limburg is te bereiken via:
een klachtenformulier op de website: www.advlimburg.nl
(in opbouw), meldpunt@advlimburg.nl of
telefonisch 0900-2354354.

Daarnaast kunnen mensen terecht op de kantooradressen Looiersgracht 4, 6211 BS Maastricht en Buitenop 8, 6041 BS Roermond. Of en waar er in uw gemeente al een meldpunt bestaat, kunt u te weten komen bij uw gemeente, in de gemeentegids of door te zoeken op internet.

